

LBRIS

We know
books

Loredana Stoica

Puff

SIONO
EDITURA
București, 2025

Trăiesc în puff. Dorm pe perne de mătase. Mă speli cu limba ta de catifea îmbibată în aburi de mosc, parfum crud de piele sălbatică și tutun rulat lent în tabieturile tale demente pe sânii mei mici de adolescentă un pic schizo la modul artistic. M-ai rafinat în demența ta inocentă, pe mine, fetița ta, păpușa ta, femeia ta, gheișa ta, luxul tău. Sunt curtezana ta de lux. Sunt curva ta necenzurată. Supremă. Totală. Sunt luxul tău sublim, decadent și nobil. Aristocrata ta depravată, mânjită cu toate voluptățile, tabuurile dezlănțuite și deschise după miezul nopții în tenebrele din mintea ta underground și când plouă roua la crăpatul zorilor crăpate în petalele ude din gura mea de trandafir pe care mi-o sorbi lacom la spartul dimineții, curgând în mine ca să dormi mai bine... Te țin pe burtica mea mică și caldă, în mângâieri șoptite lin... și cald... și dulce... și te privesc printre gene de fluture lent, ca un paj micuț, cum adormi în șoaptele, săruturile, poveștile mele de noapte și de dimineață, în trupul meu ca un adăpost sălbatic, ca un culcuș în care te bagi când vii acasă de pe drumurile vieții... Doar în mine ești fără griji, în ochii mei întorși dinspre lume, cu storurile trase, în lampa-darul de boudoir, în lumina difuză, în clarobscur...

Sunt luxul tău. Sălbăticia ta crudă, primitivă, neîmblânzită complet, doar apropiată în aburul cald, un pic aspru al gurii tale explorându-mi și lacom și metodic, sistematic, fără grabă, gura mea de floare nesătulă să te înghită, să te soarbă ca pe o ploaie tropicală dezlănțuită pe buzele mele fără rușine lingându-ți trupul puternic, cu instincte de felină lenevind în brațele tale... Sunt luxul tău. Exotica ta. Știuta ta. Rebelă ta nebună și cuminte. Normala ta dementă în cumințenia ta. Misterul și cunoașterea, aventura și explorarea stabilității tale cu contraste și extreme instabile care te aduc și mai adânc în mine, în tine. Sunt o sălbăticiune cu simțurile rafinate, în haine elegante, cu atitudini sofisticate, în trupul meu elastic, zvelt, sportiv, de felină primitivă cu ochii strălucind frenetic în instinctele tale...

Sunt luxul tău. Ești propriul tău lux. Exotismul. Fascinația pentru mister. Tentația. Magia. Atracția pentru pericol împins spre cunoaștere necenzurată, prelungită, variată, diversificată, ținută sub controlul simțurilor tale rafinate, ca o promisiune a infinitului în experiențe mereu noi în continuarea aceleiași aventuri, aceleiași povești care să nu se termine niciodată. Frenezia. Exuberanța. Parfumul. Seducția. Lentoarea lascivă ca o leneveală în cearșafuri curate și proaspete, care poartă, în același timp, urma săruturilor, aburul trupurilor unite în îmbrățișări tainice și delir și extaz, cearșafurile proaspete ca inocența și copilăria, când dormi fără griji visând să explorezi tărâmurile nedescoperite, locuri pline de farmec, stăpânite de o zână bună cu părul atingând pământul pe care pășește fără

să-l atingă, aproape zburând, aproape dansând, zâna ta disco, zâna ta rock cu părul despletit în ploaia de stele curgând pe umerii goi, pe trupul ei ud pe care să-l știi deja dinainte, pe când doar o visai, să-ți fie deja cunoscută din povestea pe care ți-o doreai spusă doar de ea, să-ți potrivească ea cuvintele în mintea ta erotică și să-ți fie ușor să o recunoști, să-i adulmeci mirosul, parfumul, să fie posesia ta, dominația ta, explorarea ta, zâna ta supusă în genunchi când o aduci de părul ca o perdea de mătase răsfirată pe trupul tău falic, să vezi cam ce poți face cu ea când se transformă din povestea cuminte în acțiunea ta porno și toate obiectele magice din cufărul cu povești se schimbă în accesorii de sex-shop, iar zâna ta bună e cam nebună și îi strălucesc ochii nu știu cum când te invită să pășești pe regatul laptelui și al mierii și al dulcețurilor combinate în cocktailuri exotice și halucinogene, iar luna se retrage discret, complice și rușinată, după o perdea de nori proiectați ca un decor un pic underground... și zâna ta e un pic kinky și îți vine să-i sfâșii rochiile fastuoase și să le smulgi de pe ea să o simți și s-o vezi speriată, vulnerabilă în fața ta, dar căutând adăpost tot în brațele tale, ea încătușată eliberându-te pe tine în țipete de durere, de plăcere, în gemete de sevraj cu tine curgându-i în vene, dar n-are încotro, căci ea e luxul tău care trebuie întreținut cu extravagante, cu fantezii și fetișuri arse cu țigara mocnind jarul când îți scapără ție ochii sau poate sunt doar stelele ce strălucesc pe trupul ei gol, desfăcut ca o hartă de *playground*, de *roleplay*, ce se unduiește ademenitor și îți arată în ce puncte roșii să înfigi steagul explorărilor fără sfârșit... Iar ție îți place luxul ăsta hipnotic și ai zâna ta bună, pe

care s-o târăști pe jos de părul lung ca o funie de mătase ce dezleagă visele de la miezul nopții, realitatea cu ochii deschiși, pragmatismul tău dur, temperat în extreme de o tandrețe năucitoare, inocența ta de copil tânjind după povești care să nu se termine niciodată, acum ești mare și ce bine că zâna ta bună a venit după tine și în felul ăsta lumea a devenit suportabilă și n-ai rămas fără copilărie, așa cum se rup toți oamenii mari, grăbiți să ajungă la finalul poveștii... Tu nu te grăbi, mai aprinde-ți o țigară, strânge-o lângă tine și dă-i și ei să tragă un fum și mai stați așa, în liniștea nopții, să priviți cum urcă fumul ăsta aromat, parfumat spre cerul care se deschide în ochii ei în tine...

*

– Alo, da, vă rog?!

– Bună...! Nu mă cunoști, dar eu te știu pe tine... te văd uneori și te plac foarte mult.

– De unde ai numărul meu de telefon?

– Nu pot să-ți spun. Scopul scuză mijloacele. Am făcut greu rost de el, dar altfel cum aș fi reușit să ajung la tine, ca să știi de existența mea discretă? Poate că sunt un pic timidă și ăsta a fost felul meu romantic, dar curajos ca să știi de mine și poate că o să merite. O să merit eu și sigur o să meriți tu.

– Și care e scopul?

– Ca tu să te îndrăgostești de mine fără să știi cine sunt. Să te îndrăgostești așa... la primul glas, apoi la prima vedere când ne vom vedea treptat sau poate deodată, ca într-un joc cu indicii, tu să mă recunoști în

ADN-ul tău, să te îndrăgostești de mine, să mă iubești și să facem un copil miraculos, dintr-o mare pasiune și iubire fabuloasă... să-l facem din flori, din stele, din lună, din soare, din lumină, să-l cresc eu, să fiu cea mai frumoasă și tu cel mai tânăr, să fim cei mai cool și spectaculoși, toată lumea să ne admire, dar noi să nu știm de lume, lumea mea să fii tu, iar eu totul pentru tine și tot să nu se termine niciodată...!

– Cât de frumos a sunat asta! Ești nebună?! Ce invitație frumoasă, m-ai lăsat fără cuvinte! S-ar putea să-mi placă. Și îmi place la nebunie vocea ta, ce voce ai, ooo, Doamne! S-ar putea să...

– Șșșhhh... doar ascultă-mă, așa, ca-ntr-o poveste... Imaginează-ți că suntem într-un bar de noapte, într-un ambient elegant, muzica de fundal senzuală, discretă... Eu sunt așezată pe un scaun înalt, picior peste picior, în sandale cu tocuri stiletto amețitoare, într-o rochie lungă, desfăcută până sus pe un picior, până la limita dintre mister și provocare, cu spatele gol, cu părul lung desfăcut, prin care îmi trec lent degetele din când în când... și sunt cu spatele la tine. Tu te apropii, habar n-am dacă mă studiai de ceva vreme, singuratic sau dacă m-ai fixat de cum ai intrat, simt un freamăt, ca un pericol liniștitor și vreau să mă întorc ușor, dar mă oprești: *Nu te întoarce! Îmi place parfumul tău, îmi place pielea ta și aș vrea să te fut chiar acum fără să-ți văd ochii, fără să știu cine ești. Sună nebunește? Vino cu mine, hai să mergem de aici! Ridică-te și mergi înaintea mea, vreau să te adulmec, să-ți simt mirosul, nu doar parfumul, hai, așaaa, fii docilă, eram sigur că ai mersul ăsta drept, elegant, semeț, doar că peste o clipă vom ieși de aici și ținuta*

ta maiestuoasă se va apleca în față, poate chiar va fi supusă în gemunchi... Ce-ai zice dacă te-aș fute în wc, în picioare, cu fața la perete, să-ți astup gura să nu țipi, să nu ne audă nimeni și apoi să ieși tot tu prima, să îți tragi rochia în jos, să-ți aranjezi părul și să te întorci la bar, iar eu să plec fără să știm cum arătăm?! Șșhhhh, să nu spui nimic! N-o s-o facem acolo, mergi în spatele clădirii, daaa, vreau să te simt în aerul rece al nopții și să te văd reflectată în lumina lunii, să poți țipa, vreau să te aud prima dată țipând, apoi gemând, apoi râzând, așaaa, părul tău lung înfășurat pe mâna mea, capul tău cuminte alunecând pe spate și parcă îți văd un pic ochii strălucind, de jos în sus sau poate scânteiază pietrele de pe rochia ta sofisticată de care oricum nu prea mai ai nevoie, dar ți-o las pe tine, să-ți simți eleganța murdărită, frumusețea mânjită, pervertită, să te lipesc de perete cu mâinile ridicate și degetele căutând să se agațe ca o scăpare din pieptul meu apăsându-ți sânii tari, rotunzi, striviți de zid, picioarele tale zvelte depărtate cu mâna mea ca un clește care te desface într-un unghi ca un triumghi din care curge miere ca dintr-un con mustos, gura mea să te muleze pe peretele asta din creștet până-n tălpile goale pe asfaltul nopții, să-ți rămână formele și licorile impregnate-n zid ca un poster cu fantezia mea favorită, năucitoare și răvășitoare în mine răscolit de tine, să-ți simt freamătul, zbaterea, lupta, supunerea, să mă implori, în țipete și gemete și spasme delirante, să te eliberez și eliberarea să ți-o meriți cu un șuvoi de aplauze curgând pe tine, pe crupa de iapă de rasă îmblânzită brutal și mângâiată pe șira spinării aburind sub palmele mele... și doar atunci să te

desprind ușoară, de pe perete și doar atunci să îți văd ochii și chipul imprimat pe zid și să te văd cât ești de frumoasă și să mă îndrăgostesc nebunește de tine, să te iau în mine, să fii femeia futută și iubită de mine, să ne explorăm erotismul în roluri uneori rafinate, alteori spontane, să te fut uneori sofisticat, ca pe o gheișă, alteori crunt, ca pe o curvă, alteori spontan și pervers ca pe o fetiță nerușinată ce merită pedepsită pentru îndrăzneala ei provocatoare. Ce-ai zice să-ți fac asta?! Nuuu, nu te ridică, nu te întoarce, nu facem nimic acum, ce-ai zice ca doar să-ți spun cum ar fi și tu să te îndrăgostești de mine fără să știi cum arăt, fără să știi cine sunt?! Acum o să plec, barmanul te va servi cu tot ce dorești în continuare, ahhh, nu te întoarce, nu vreau să îți văd ochii încă... doar să-ți păstrez parfumul în nări și să te recunosc respirându-te când ne vom întâlni mâine noapte în alt decor. O să-ți las un bilet la bar, citește-l după câteva minute și o să afli locul unde să vii.

– Te-am ascultat cu atenție și mi-am imaginat cum ar fi. E *for real*, așa-i? Vreau să se întâmple asta! Sună nebunește și ar fi minunat să se petreacă totul chiar așa, habar n-am ce-o să se întâmple, dar o să las pragmatismul deoparte și cred în tine din prima, nu știu de ce, dar mi se pare că e totul foarte fluid deja, că totul curge ușor, că recunosc tot ce-mi spui și-mi place atât de mult încât...

– Șșhhhh, ai vrea să nu se termine niciodată, știu...

– Daaa! Nici măcar nu-ți știu numele și pun pariu că n-o să mi-l spui.

– Fumezi chiar acum, așa-i?

– Da. Ai simțit.

– Da. Atunci spune-mi Norișor. Ca un norișor de fum de țigară, ca un norișor de parfum...

– Ce frumos sună, așa o să-ți spun! Norișor...

– Ce frumos sună rostit de tine, pfff... doar rostindu-mi tu numele așa puternic și lin și ferm și blând simt că mă poți ține în brațe, ca o chemare, ca o cerință, ca o dorință...

– De unde știi că o să te țin în brațe? Spune-mi continuarea poveștii. Care era indiciul lăsat la bar?

– Barmanul mi-a adus un pahar cu whisky comandat de tine și un bilet. Am așteptat câteva minute, apoi l-am deschis, fără să-mi întorc privirea. Am simțit că nu plecaseși încă, așa cum ai zis, am simțit că erai încă acolo și mă studiai și că exact asta ai fi vrut să fac, să nu mă întorc să te văd.

– Hai, zi-mi, ce scria în bilet?

– *Hai să schimbăm decorul, vino mâine noapte în singurul loc deschis nonstop și unde sigur îți place junk, așa cum o să fii chiar tu și poate o să însemni totul pentru mine.*

– Ahaaa, cred că mi-am dat seama. O să fiu acolo, Norișor. Era vreo oră trecută în bilet?

– Nu. Era doar timp pentru timp.

– Ce bine! Poate uităm de timp și poate mă îndrăgostesc de tine cum e jocul... Cum ar trebui să încheiem conversația asta? Parcă nici n-aș vrea să închizi telefonul, nu prea știu ce-ar trebui să zic de încheiere, e așa atipic încât habar n-am...

– Nici eu. Închide tu primul, ca să nu mai rămâi singur de acum niciodată, să fiu eu cea care te așteaptă mereu, să fiu eu promisiunea ta, visul tău, povestea ta, realitatea ta.

– Bine, o să fac asta, știu că n-o să ne pupăm așa cum e formula standard, nici n-o să vrei să te pup, de fapt și nici eu n-aș vrea decât să te sărut și doar îmi imaginez ce gust ai. Nu-ți zic nici pa, nici nimic, da?

– Da.

– Ufff...

*

Eu sunt noctambulă. Singurul loc deschis în timpul săptămânii la 2 dimineața, în afară de benzinării, o farmacie de urgență și un supermarket non-stop, e mecul. Uneori fac asta, când am chef la două dimineața să ies din casă, merg la mec. La ora aia nu e mai nimeni, foarte rar câte cineva în trecere și mie îmi place așa, căci e diferit față de aglomerația și haosul din timpul zilei, vânzoleala și agitația aia și vorbitul tare îmi displac. La două dimineața e doar momentul meu și merg și beau de obicei un ceai sau o ciocolată sau ceva cald și nu mă grăbește nimeni, mă retrag într-un colțișor la geam și privesc luminile orașului și mă bucur că îmi pot rezerva acest moment de relax diferit de ce face restul lumii la ora aia... Îi văd pe cei care coboară în grabă din vreo mașină și iau ceva rapid, preocupați să ajungă undeva departe, probabil... Departe e o destinație unde mereu te așteaptă cineva la care abia aștepti să ajungi și scopul vieții pare drumul până acolo, drumul ăla te ține alert și energic și are un freământ de adolescență nebună care nu obosește deloc și doar gonești pe șoselele nopții, dorind să ajungi mai repede în brațele care te așteaptă. Și pare că toți cei care sunt în trecere la ora aia simt așa și că destinația

lor e doar fericită. Sau poate că doar amână și prelungesc timpul pe drum, fiindcă la capătul lui revederea e ostilă și știu că nu vor găsi căldura în brațele inerte care nu-i vor atinge. Iar locurile de popas din acest tranzit par sigure și prietenoase și familiare, deși toți sunt străini de tine și nu știi pe nimeni. Iar eu stau așa fără griji, fără gânduri, ca un spiriduş observator al tipologiilor umane de la ora aia.

Și azi am făcut la fel. M-am uitat la un film, apoi mi s-a declanșat adrenalina nocturnă, așa că mi-am luat un trening pe mine, mi-am prins părul într-o coadă lejeră și am ieșit din casă.

Masa mea preferată e ocupată. Pfff, singura dată când n-am găsit liber colțișorul meu de observare. Desigur că primul reflex a fost să mă bufnească râsul, un pic intrigată, îmi venea să-ți zic Știi, ăsta e locul meu. E două dimineața. Dintre toate mesele la discreție, exact pe-asta ai ales-o?! Erai întors cu spatele. M-am așezat la o măsuță alăturată și te-am privit. Ai ceva vag și trist și nebunesc și arzător în privirea întunecată cu care m-ai fixat o secundă. Ca o scanare de retină în ochii mei privindu-te curajos și timid. Îți zâmbesc. Ești contrariat și vrei să pari bulversat, dar te controlezi cu o siguranță înfiorătoare ca tentația spre pericol și aventură pe care ți-ai dori-o iubirea absolută din prima. La modul răvășitor și răscolitor. De parcă ești atât de nefericit și resemnat cu tine însuși, încât ești pregătit pentru ca nimeni și nimic să nu te ia prin surprindere, deși îți dorești înfiorarea aia să te surprinzi tu pe tine și să vorbești și să te porți așa cum ai vrea să se întâmple dintr-odată ca să fii tu în starea ta normală și naturală, de nebunie, exaltare și

leneveala aia domoală, de tandrețe și vorbit în șoaptă când simți că totul e lin și dulce, aproape ca fericirea.

Te bucuri. Ești aproape fericit. Ți-am văzut bunătața și idealismul prins într-o revoltă de nefericire pe care ai vrea s-o anulezi într-o clipă senzațională care să vină spre tine, căci tu ești prea blazat și nu mai cauți nimic și pe nimeni. Îmi place cămașa ta albă, din pânză topită, porți o ținută ca de plimbare pe riviera, niște pantaloni din in și mocasini fini din piele întoarsă. Pari genul mediteranean care a ieșit dintr-un cazino, dorind să stai un pic retras, la extremă, din forfota unei metropole. Doar că noi suntem atipici, vezi, decupați din decor la două dimineața. Probabil te întrebi, la rândul tău, ce e cu mine. Și mă privești cu întunecarea aia profundă. Un pic intrigat, un pic discret, un pic timid. Și stăm așa de vreo oră... Ai mai cerut o cafea. După aia o Cola. Eu sunt tot la ceai. Trec prin toate aromele. Și mai stăm așa o vreme...

Mă ridic și-ți spun:

– Știi, o să vin spre tine.

Tu nu te miri deloc. Ești atent să mă așez cât mai confortabil.

– Bună! Îmi dai, te rog, din țigara ta?!

– Bună! Îți dau o țigară întregă, dacă vrei!

– Eu vreau din țigara ta!

– Da' de ce?

– Vreau să trag de unde ai tras tu! Vreau să-ți simt gura și buzele și gustul!

– Te sărut dacă vrei. Nu mai bine așa?

– O să te sărut eu. Când o să vreau eu. Când o să am eu chef și poftă să mă savurezi pe îndelete sau lacom. Sau și așa și așa. Când nici nu te vei aștepta.